

D O T E K

Informace pro farnost Vlašim

Červenec a srpen 2012

Náklady na tisk 8 Kč

**„Písmo je nejdůležitější dopravní značka na všech
našich (duchovních) životních cestách.“**

Výuka náboženství

Drazí bratři a sestry, máme za sebou další školní rok. Rok, během kterého jsem mohl poprvé působit ve zdejší farnosti a vyučovat náboženství na zdejších školách. Když jsem přišel, bylo vyučování na základních školách již zaběhnuté, ale na středních školách se náboženství neučilo. Proto jsem v září obešel jednotlivé školy (na dvou školách dokonce i jednotlivé třídy) s nabídkou výuky náboženství. Během roku jsem měl každý týden sedm hodin náboženství. Co ale musím bohužel konstatovat, že o výuku náboženství nebyl příliš velký zájem (na jednu hodinu chodili třeba dva studenti). Vidím to jako jeden z hlavních problémů naší farnosti (i když se s tím potýká samozřejmě celá česká církev).

Jednou ze základních otázek je, proč vlastně na náboženství posílat své děti, proč na ně chodit. Víra se pro nás totiž stala především něčím, co se prožívá (v neděli jdu do kostela, modlím se...), a k tomu přeci náboženství příliš nepotřebuji. Zapomínáme na to, že víra by měla být také něčím, v čem je zapojen rozum.

V čem jsou nám tedy rozum a rozumové poznání v prožívání víry prospěšné? Především nám napomáhají k tomu, abychom hlouběji poznávali Boha, kterého milujeme. Dívka, která se zamiluje do chlapce, se také nespokojí jen s tím, že jej má ráda, že s ním chodí, ale chce jej také poznávat (co má rád, jakým způsobem se projevuje...). Křesťan, který miluje Boha, by měl přirozeně toužit po tom tohoto milovaného Boha také hlouběji poznávat.

Vzdělání ve víře nám rovněž pomáhá v našem prorockém poslání. Nábožensky vzdělaný člověk dokáže nejen obhájit svou víru, ale dokáže ji také srozumitelným způsobem předat. Jak mohu chtít přivádět druhé k víře, když nejsem schopen obhájit to, že Ježíš skutečně žil, že vstal z mrtvých, když nechápu, co říct a jak obhájit, že jeden Bůh, který je láska, je nutně trojosobní? Jak chci prožívat a obhajovat křesťanství, když totálně nechápu, proč církev učí některým věcem či na některých skutečnostech lpí.

Rozumová složka víry je pak rovněž důležitá pro zdravé a dospěle prožívání víry. Jak bolestné je, když se náboženské vzdělání křesťana zastaví ve druhé třídě základní školy a dospělý křesťan prožívá svou víru jako osmileté dítě (a že to není nic výjimečného). Projevuje se to v jeho slovníku (nezná základní křesťanské pojmy: eucharistie, milost, kontemplace, eschatologie...), ale také

v tom, jak svou víru prožívá (slavení neděle, slavení svátosti smíření, prožívání křesťanského života, mimo jiné v jeho morálním rozměru...). Představte si dospělého člověka, který se chová a mluví jako osmileté dítě. Takový člověk by v dnešní společnosti nedostal ani občanský průkaz.

Z řečeného je patrné, že náboženské vzdělání je něčím, co by mělo provázet celý lidský život – že by se člověk neměl přestat vzdělávat po prvním svatém přijímání, ale že by měl o hlubší poznávání Boha a věcí víry usilovat v každém věku svého života. Chtěl bych tedy povzbudit všechny věřící, aby usilovali o náboženské vzdělávání se. Aby využili všech příležitostí, které nám budou příští školní rok nabídnuty.

Je třeba pochopit a rozpoznat, co je prioritou našeho života. Náboženství (vzdělávání se ve víře, kterou chci skutečně prožívat) se musí stát tím prvořadým. Chápu, že dnešní doba klade důraz na to, aby člověk uměl cizí jazyk, že je dobré, aby dítě umělo hrát na hudební nástroj, že chci, aby mé dítě bylo fotbalistou... Ale je třeba rozpoznat to skutečně podstatné. Angličtina, housle, fotbal, to mi samo o sobě nebe nezaručí. Hlubší poznávání Boha a následné prožívání této víry mi věčný život zajistit může.

Jak to bude vypadat s výukou náboženství příští školní rok, ještě není možné říci, ale s velkou pravděpodobností se bude učit ve stejnou dobu jako letos. Na základních školách tedy ve středu, respektive v pátek, na středních školách podle domluvy. Bude nejspíš také náboženství pro dospělé, na webových stránkách bude nejspíš možnost „studia na dálku“. To jsou ale zatím všechno jen věci, které jsou ve stádiu uvažování. Chtěl bych vás všechny, především pak vás, drazí rodiče, povzbudit, abyste tyto informace sledovali na našich webových stránkách. Chtěl bych vás, drazí rodiče, povzbudit, abyste tyto aktivity zprostředkovali svým dětem a rovněž bych vás chtěl požádat o hlubší a intenzivnější vzájemnou spolupráci.

S přáním požehnaného času dovolených a rekreací a šťastných návratů z těchto cest vám žehná a ochranu Panny Marie a vašich andělů strážných vyprošuje

P. Martin Sklenář

Cyril a Metoděj – osobnosti, které se podílely nejen na tvorbě našeho jazyka

Začátkem měsíce července jsou u nás dva státní svátky. Pátého července je to Den slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, a následující Den upálení mistra Jana Husa (1415). K tomu prvnímu svátku Cyrila a Metoděje si připomeňme trochu historie. Jinak, když jsme u těchto dat, je snad vhodné se zmínit o tom, že tento rok je obohacen ve stejné dny významnou událostí, a to uspořádáním XV. Všesokolského sletu v Praze, tentokrát v Edenu, na vršovickém stadionu. Nyní tedy malé nahlédnutí do historie, můžeme-li to tak nazvat, *Moravské mise*.

Na území budoucího českého státu, kdy tehdejší říše odolala avarské a franské expanzi, vznikla Velkomoravská říše. Jejím prvním panovníkem byl Mojmír I. (830–846), jeho následovník byl jeho synovec Rostislav (846–870). Celá léta odolával útokům, které proti němu vedl německý (východofranský) král Ludvík (826–876), údajně v zájmu šíření křesťanství, jak útočníci tvrdili. Podnikali na Moravu vojenské výpravy. Morava si však uchovala nezávislost. Rostislav se proto rozhodl požádat o pomoc, a to nejen byzantského císaře Michala III., ale i papeže. Žádosti Rostislava bylo vyhověno, a tak na Moravu přišli roku 863 (864) dva bratři, vzdělaní duchovní: Konstantin, který později přijal jméno Cyril, a Metoděj. Nebyli to Slované, nýbrž Řekové, synové významné soluňské rodiny Lva. Vklad soluňských bratří do naší historie nebyl nevýznamný, snad si to jen my méně uvědomujeme. Naprostá většina průměrně vzdělaných lidí ví o byzantských misionářích mnohdy jen to, že k nám přišli (v roce 863–4) a že mají 5. července na Cyrila a Metoděje svátek, což je náš památný den ... *Zkusme využít tedy příležitosti a pohlédněme jim do tváří!*

Cyril a Metoděj se narodili v druhém největším městě tehdejší Byzantské říše, řecké Soluni. Měli ještě dalších pět sourozenců. Historie však jen zná Metoděje a Cyrila. Cyril byl ze sedmi dětí otce důstojníka Lva nejmladší, narodil se v roce 827, a prý nejnadanější. Rodiče ho však pokřtili jinak: Konstantin. Druhé jméno, řeholní, přijal až v posledních týdnech života,

když již velmi nemocen zemřel v klášteře v Římě. Pod jménem Cyril byl později prohlášen za svatého.

Talent Konstantina–Cyrila byl bezesporu mimořádný. Vystudoval teologii, filozofii a literaturu, již v mládí dokonale ovládal řadu jazyků, a snad se již v šestadvaceti letech stal profesorem filozofie v nejstarší evropské vysoké škole v Konstantinopoli. Ještě za pobytu ve svém rodném městě Soluni ovládl i makedonskou variantu staré bulharštiny – kolem Soluně totiž tehdy žili převážně Slované – a povýšil ji později na první spisovný slovanský jazyk. Způsob života v hlavním byzantském městě se Konstantinovi nelíbil, proto profesorské zaměstnání opustil. Odebral se za starším bratrem, právníkem Metodějem do kláštera v nepřístupných horách tureckého (nikoli řeckého) Olympu. Tam v tichém ústraní se v Konstantinově zbožné mysli zrodila idea příštího misionářského působení mezi slovanskými pohany. Zde také patrně sestavil první slovanskou abecedu – hlaholici, a zde přeložil první církevní texty. Pomýšlel tenkrát na šíření křesťanství ve východní Evropě. V roce 860 si na vynikajícího mladého filozofa náhle vzpomněli v Konstantinopoli. Tehdejší nový patriarcha Fotios potřeboval diplomata, Konstantin byl pak pověřen významným státně–politickým úkolem, vedením poselstva k vládci říše Chazarů při Kaspickém moři (velmi významná říše v druhé polovině 1. tisíciletí n. l., na pomezí Evropy a Asie).

Sourozenci, tvořící už nerozlučnou dvojici, se s několika žáky vydali na cestu, aby se na druhý rok do Byzance vrátili s něčím, co ještě ověřilo proslulost jmen Konstantin a Metoděj. Oběma bratřím se totiž mělo u Krymu (říše Chazarů) podařit najít ostatky sv. Klementa (Klimenta), kde měl sv. Klement, pravděpodobně na příkaz římského císaře Traiana (98–117), žít ve vyhnanství (zemřel okolo roku 100–101). Soluňští bratři dovezli domnělé světcovy ostatky do Byzance a byli velkolepě uvítáni samotným císařem Michalem III. Sv. Klement byl totiž až do časů sv. Václava nejuctívanějším mučedníkem slovanské církve.

Píše se rok 862 (863). Z tehdy málo známé Moravské říše přichází do byzantské Konstantinopole poselstvo. Vyslanci moravských Slovanů přinášejí bohaté dary a překládají byzantskému zástupci císaře Michala III. list – žádost svého vládce Rostislava. Moravský panovník

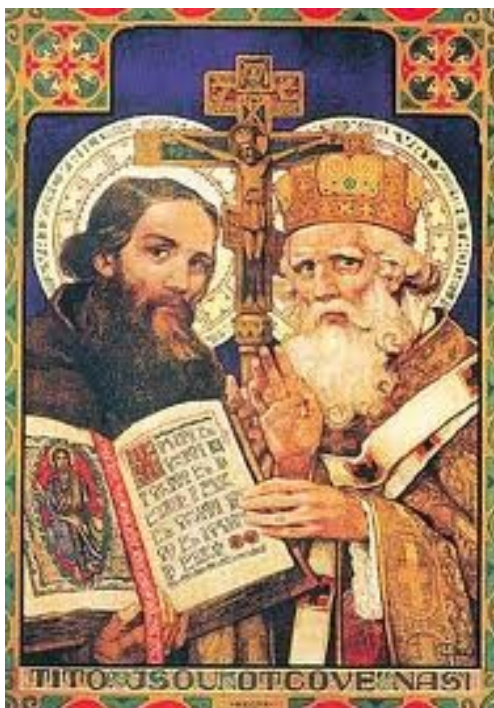
pokorně ujišťuje byzantského, že jeho poddaný lid se zřekl pohanství a drží se křesťanského zákona, a obrací se na císaře Michala III. s prosbou, aby v jeho zemi zřídil biskupství, a tak se vymanol z německého církevního područí. Žádost je vyslyšena a císař přislíbil Rostislavovým posílům, že vypraví na Velkou Moravu křesťanskou misi. Následující rok 863 (864) přicházejí Konstantin a Metoděj s velkým doprovodem, v němž nejspíše nechyběli také obchodníci, stavitelé a ozbrojenci, na Moravu. Rostislav byl trochu zklamán, očekával biskupa, dostavili se „jen“ kněží.

Zakladatelé staroslověnského písemnictví a bohoslužby pobýli na Moravě tři roky. Roku 867 obdrželi Konstantin a Metoděj pozvání do Říma od papeže Mikuláše I. (858–867), neboť se dozvěděl, že kážou v nepovoleném jazyce. Na konci roku 867 dorazili do Říma, papežem byl však již Hadrián II. (867–872). Byli vřele přivítáni, neboť také přivezli ostatky sv. Klementa. Konstantinovi se podařilo před papežem a církevními otci obhájit oprávněnost slovanské liturgie, uplatnil zde svůj diplomatický talent. Konstantin se už z Říma nevrátil. Dva měsíce před smrtí vstoupil do jednoho ze zdejších řeckých klášterů, řeholním křtem přijal jméno Cyril a vzápětí ve svých dvačtyřiceti letech, v roce 869, umírá. Dalších šestnáct let nesl Cyrilovu štafetu jeho starší bratr Metoděj společně s jeho žáky. Pobyt v Římě byl pro bratry významný. Přinesl vítězství slovanské věci, vítězství náboženské i politické. Papežovou bulou (*Gloria in excelsis Deo* – Sláva Bohu na výsostech) byla staroslověnština povolena jako plnoprávná bohoslužebná řeč a Metoděj byl na podzim roku 869 vysvěcen na prvního arcibiskupa tzv. panonsko-moravské arcidiecéze. Později po různých změnách se stal Metoděj pouze arcibiskupem jen na Moravě, kde měl také sídlo, a dávný sen knížete Rostislava se splnil. Metoděj zemřel v roce 885 na Velehradě.

Cyril vytvořil písmo hlaholici, které sestávalo z 38 písmen odvozených především z liter řecké abecedy. Do tohoto písma pak začal s pomocí Metoděje překládat základy židovského a křesťanského náboženství. Písmo hlaholice se časem zjednodušovala v písmo zvané cyrilice. Dnes s odstupem času a při současných technických možnostech nejspíše ani nedovedeme docenit velikost díla, které oba světci po sobě zanechali. Zjednodušeně řečeno: umožnili, aby se slovanské národy v centru Evropy

staly národy gramotnými, které dokážou převést vlastní jazykovou látku do písemné podoby. S novou abecedou se oba bratři vydali, jak již bylo řečeno, na Velkou Moravu, kde vyučovali lid Písmu i psaní, a začali vychovávat i kněžské následovníky. Takže jak vidno, křesťanství bylo možné šířit i po dobrém. Na začátku 10. století se začalo kázat latinsky a mnohé texty se začaly psát v latině, písmu, kterým v malých obměnách píšeme dodnes.

Josef Moudrý

Prameny:

Slavomír Ravik: O světcích a patronech, 2006.

Petr Hora: Toulky českou minulostí, I. díl, 1985.

Kronika českých zemí, I. díl, LN 2008.

Michalel Grant: Římští císařové, 2006.

Ohlédnutí P. Sklenáře za setkáním rodin s papežem

Drazí bratři a sestry, zvláště pak drazí manželé a drahé rodiny. Dostalo se mi možnosti, abych jel na celosvětové setkání rodin se Svatým otcem Benediktem XVI. v Miláně. Rád bych vám alespoň tímto způsobem zprostředkoval ony milánské události a společně s vámi se trochu hlouběji zamyslel nad tématy, které byly o sobotním večeru svědectví a při kázání při slavení nedělní liturgie otevřeny. Základním mottem celého setkání bylo „rodina, práce a slavení“. Tato tři témata byla v obou papežových výstupech proložena ještě otázkou týkající se rozvedených a znovusezdaných a jejich prožívání společenství církve. To jsou tedy čtyři základní témata, kterým bych se společně s vámi rád postupně věnoval.

Rodina

První otevřené téma se týkalo rodiny. V sobotu kladli papeži otázku afričtí snoubenci. Ve své otázce zmínili nedostatečné vzory jak evropského, tak i afrického způsobu manželství. Hlavní bod jejich otázky spočíval ve vyjádření obdivu, ale zároveň bázně ve vztahu ke slůvku „navždy“, slůvku, které si jednou budou chtít vzájemně vyjádřit.

Až do 19. století bylo manželství často uzavíráno mezi jednotlivými klany, což mělo zajistit zachování klanu, uchování majetku... Takový svazek častokrát domlouvali rodiče dvou mladých lidí (kontrahentů). Můžeme říci, že se tedy jednalo o sňatek z rozumu. Od 19. století pak v důsledku silné emancipace jednotlivce a osobní svobody začal být zdůrazňován prvek lásky. Manželství se už nezakládá na rozhodnutí druhých, ale na osobní volbě. Všichni se domnívali, že toto je to správné. Že láska má být tím hnacím motorem, pro který lidé uzavírají manželství. K tomu se ještě připojilo, že lidé začali lásku zaměňovat se zamilovaností. A tak lidé začali uzavírat manželství z důvodu zamilovanosti. Zamilovanost ale musí přejít ke skutečné lásce. A láska, to není jen nějaký cit, ale obsahuje také zapojení rozumu, akt vůle. Láska vyžaduje určité vnitřní rozhodnutí, ve kterém se právě může vyjádřit ono „navždy“.

Vidíme tedy, že při použití kyvadlového principu jsme se v dnešní době dostali do druhého extrému. Zatímco předtím se lidé brali jen z rozumu, dnes jsme v opačném extrému, kdy se lidé berou jen z citu, jen z toho důvodu, že se mají rádi. Kolikrát jsme svědky toho, že všem je jasné, že ti dva se k sobě

nehodí. Ale oni přesto tvrdí, že u nich to bude jinak, že oni se mají rádi, že jejich láska je ohromná, že překoná všechny nesnáze. Přitom se jedná jen o cit zamilovanosti. A když ten opadne, ti dva nemají už víc proč být spolu.

Křesťanské manželství má dva cíle: vzájemný prospěch manželů a plození a výchovu dětí. Pokud hledám jako věřící člověk životního partnera, pak bych jej měl hledat také podle cílů manželství. Zde chci vyjádřit svůj názor, že příliš nevěřím na smíšená manželství. Jestliže si máme být s partnerem vzájemnou pomocí na cestě ke spáse, jak mi může být nevěřící partner v tomto nápomocen? Když mám vychovávat dítě ve víře, jak jej budu moci vychovávat s partnerem, který nechodí do kostela? Samozřejmě věřící partner ještě neznamená, že mám vyhráno. I mezi věřícími partnery je třeba volit toho správného. Toho, se kterým si můžu být i vzájemnou pomocí...

Manželé jsou povoláni k tomu, aby ve vzájemné lásce, ve vzájemném dávání se, které otevírá prostor přijímání, byli obrazem trojjediného Boha, který je láska sama, který je tím, kdo se dává, i tím, kdo přijímá. Bůh se ve své lásce stává skutečně „plodným“. Je opravdu nádherné uvědomit si, že hlavním posláním manželství, které je k obrazu Božímu, je jeho plodnost. Oba cíle jsou k této plodnosti zaměřeny. První cíl, vzájemný prospěch manželů, je plodností pro nebeské království. Manželé se mají ve vzájemné lásce a ve vzájemném dávání se a přijímání rodit pro nebeské království. Tato jejich „plodnost“ se pak stává zřejmou a hmatatelnou v plození pro tento svět, totiž v plození (a výchově) dětí. Pak se nám ukazuje jeden z důležitých důvodů, proč církve tak brání „tělesnou plodnost“ manželství. Pokud se bráním v pohlavním soužití plození dětí, nejen že přestávám žít manželství jako úplné dávání a přijímání, ale zároveň zjevným činem vyjadřuji také to, že naše manželství přestává být rovněž plodné pro nebeské království.

V uzavírání manželství a v manželském životě je skutečně třeba, aby došlo ke sjednocení rozumu, citu a vůle. Aby se snoubenci brali z důvodu, že rozumem a citem rozpoznávají v tom druhém toho pravého, a svou vůlí se rozhodli pro trvalý svazek. V obřadu uzavírání manželství se církve neptá: „jsi zamilovaný?“, nýbrž „chceš?“, „jsi rozhodnutý?“. Jedině tak se může manželství stát skutečně plodným. Jedině tak mohou manželé uskutečňovat společně své křestní povolání, povolání ke svatosti, povolání k životu věčnému.

Pokračování příště

Za tajemstvím vlašimského kostela...

... se vydalo 1. června celkem 30 dětí vlašimské farnosti. Nebyla to žádná dlouhá túra, ale spíš netradiční prohlídka kostela sv. Jiljí ve Vlašimi v rámci Noci kostelů. Sešlo se 28 dětí ve věku 7–12 let a 4 mládežníci (14–19 let). Starší pomáhali v kuchyni nebo během programu pomáhali menším dětem.

Během pátečního odpoledne plnily ve dvojicích úkoly z pracovních listů, které se týkaly historie kostela, jeho vybavení, atributů jednotlivých vyobrazených světců, nebo poznávaly nafocené zajímavé detaily z kostela. Některé detaily opravdu nebylo snadné objevit. Také hledaly na lístečcích slova, z kterých pak skládali heslo Noci kostelů. Děti využily i vyráběcí zastavení, které nachystali na Noc kostelů manželé Klimešovi. Po splnění úkolů a zasloužené svačině následovala krátká katecheze jáhna Romana Fariona. Bylo to malé zamyšlení nad tím, že každý z nás je chrámem. Chrámem Ducha svatého. Děti si pak vystřihly malé kostelíčky, namalovaly do nich svíčku a napsaly své jméno.

Po katechezi a krátké hře následovala mše svatá, při které děti nesly v obětním průvodu každý svůj kostelíček. Ty se pak nalepily na plakát pro děti vedle mariánského oltáře.

Počasí nám příliš nepřálo, a tak se plánovaná večere – buřty – nepekly na ohni, ale v troubě. (Buřty dodala paní Laloučková a byly výborné!)

Kolem osmé večer jsme vyrazili do parku hledat s dětmi indicie k heslu, které nám mělo otevřít truhlu s pokladem. Všechny indicie děti objevily a truhlu se podařilo otevřít. Završení večera pak bylo opět v kostele, při společné modlitbě u rozsvícených svíček, které se účastnil i pan vikář Konečný.

Děti pak ještě chvíli rejdlily po zahradě a po desáté se začalo chystat spaní ve farní besídce. Vešli jsme se jen tak tak! Bylo ještě čtení na dobrou noc a pak už jen šuškáni, které postupně utichalo. Ráno se po modlitbě a snídani sklízelo spaní a začali přicházet první rodičové a děti si postupně odváděli.

Překvapením bylo, že přišla i dvě nevěřící děvčata a program s námi bez problémů absolvovala až do samého konce. Přišly s tím, že v kostele nikdy nebyly a hlavně neví, jak vypadá pan farář a co dělá... Mezi děti zapadly a rychle se skamarádily.

Velký přínos celé akce bylo setkání dětí, které sice chodí na náboženství, ale na různé školy. Nebo se znají z kostela, ale tam také není příležitost ke hře, popovídání nebo společnému zážitku.

Na závěr bych moc chtěla poděkovat všem rodičům, kteří nám své děti svěřili, a maminkám, které nám poslaly buchty na snídani. (Největší úspěch sklídl medovník. Mňam!)

Velký dík patří Lence Farionové, která se starala o kuchyni a skoro z ní ani nevylezla! A pak spolu s Miluškou Martínkovou ještě uklidily besídku. No a pak nesmím zapomenout na kluky – Honzu Matějovského a Mirka Martínka. Honza chystal hru v parku s pokladem a Mirek připravil pracovní list a úkoly k němu. Zasluky na celé akci měl i pan kostelník Matějovský, který, kdykoliv jsem s něčím přišla, ochotně vyhověl. No, a pak bylo moc dobře i to, že pan vikář osobně děti přivítal, na začátek i večer u svíček se s námi pomodlil a během večera se občas zastavil a s někým z dětí promluvil. Moc děkujeme, že toto setkání podpořil. Ale hlavně, jak naše babičky říkávaly: „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání“. Takže: Bohu díky!

Jana Dufalová

Farní den

Dne 10. června se v naší vlašimské farnosti pořádal farní den. V sobotu předem šikovní tatínkové nanosili stoly a židle, aby vše mohlo proběhnout na farní zahradě. Tam se také konala generálka pohádky, kterou měly připravenou děti. Vše za hezkého počasí bylo tedy nachystáno včetně krásně vyzdobené besídky.

V neděli však počasí od rána nepřálo. Při slavnostní mši svaté přistoupilo devět dětí k prvnímu svatému přijímání. Při východu z kostela ale začalo poprchávat a potom i hustě pršet. Počasí ale nikomu slavnostní náladu nezkažilo. Říká se, že hodní lidé se vejdou všude, a tak to vlastně i bylo. Všichni se přesunuli z kostela do besídky na výtečný guláš. Po krátkém

občerstvení bylo jasné, že program plánovaný na zahradě bude muset proběhnout v kostele, protože stále lilo a lilo.

A tak po úvodním slově a modlitbě pana vikáře a zahájení Katky Rybníčkové, která celý program moderovala, nejprve vystoupily větší děti s pohádkou O kozlátkách. Potom se připravily maminky s menšími dětmi, asi tak předškolními, a s hudebním doprovodem. Ukazovacími písničkami rozezpívaly celý kostel. Dále byl na programu řecký tanec, který dobře ovládají větší dívky. K nim se připojily i maminky převážně s dcerami, a tak se bylo na co dívat.

Nezapomnělo se ani na tatínky. Měli dokázat, jak umí předávat víru v rodině (přeléváním vody ze svého hrnku do hrnku sousedovi, ale se zavázanýma očima). V jednom z družstev si zasoutěžil i náš pan kaplan. Vody v posledním hrnku trochu ubylo, ale drželi se všichni statečně. Nakonec nám tatínkové ještě předvedli, jak

umí spolupracovat v týmu. Magickou delší hůlku každý držel jedním prstem a celé družstvo mělo za úkol ji položit na podlahu. I to zvládli výborně. Připravený program končil vyhodnocením znalostní soutěže dříve narozených farníků, kteří si zavzpomínali na historické události naší farnosti.

Během soutěží pro děti, které pak následovaly, a možností vyrobit si i malé dárečky probíhalo přátelské sdílení všech generací. Veškeré prostory besídky i přilehlé místnosti byly náležitě využity, i všechny připravené dobroty se snědly.

Velký dík patří paní Janě Dufalové za její nápad a obětavost, se kterou celou myšlenku farního dne uskutečnila. Další poděkování i všem dobrovolným obětavcům, kteří při všem pomáhali.

Lenka Farionová

Test pro znalce a pamětníky (z farního dne)

Řešení na s. 19

1. Kostel sv. Jiljí nechal postavit v letech 1522–1523:

- a) Aleš Klenovský ze Ptení
- b) Mikuláš Trčka z Lípy
- c) Karel Auersperk

2. Kolik zvonů má vlašimský kostel a jak se jmenují:

- a) 2, sv. Jiljí a sv. Václav
- b) 3, sv. Jiljí, sv. Jan Nepomucký, sv. Václav
- c) 4, sv. Jiljí, sv. Jan Nepomucký, sv. Václav, sv. Vojtěch

3. V zadní části kostela se nacházejí 2 bílé barokní sochy, o které svaté se jedná:

- a) sv. Prokop a sv. Jiří
- b) sv. Vít a sv. Vojtěch
- c) sv. Roch a sv. Šebestián

4. Uprostřed kostela se nachází vchod:

- a) do tajné chodby spojující kostel a zámek
- b) do podzemní kaple
- c) do hrobky zemřelých majitelů panství

5. Socha sv. Jana Nepomuckého stála původně:

- a) proti zámku
- b) na starém hřbitově
- c) na farní zahradě

6. Jan Očko z Vlašimi byl:

- a) olomoucký biskup
- b) 2. pražský arcibiskup
- c) první český kardinál

7. Mezi vlašimské rodáky patří:

- a) P. Antonín Norbert Vlasák (kněz a spisovatel)
- b) P. Josef Babka
- c) František Augustin Slavík (autor knihy Dějiny města Vlašimi)

8. Pan děkan Josef Babka působil ve Vlašimi v letech:

- a) 1950–1993
- b) 1952–1992
- c) 1954–1994

9. P. Jaroslav konečný hrál původně:

- a) s orchestrem Karla Vlacha
- b) s doprovodnou skupinou Karla Gotta
- c) v orchestru Národního divadla Praha

10. Od 70. let 20. století do současnosti zde působila řada kaplanů, jmenujte alespoň 10 jmen

Noc kostelů 2012 – více než 400 000 návštěvnických vstupů

Podle informací od koordinátorů letošní Noci kostelů bylo ve více než 1 200 kostelech a modlitebnách v celé České republice během Noci kostelů 2012 zaznamenáno více než 400 000 návštěvnických vstupů, a to i přes proměnlivé počasí. Na základě reakcí návštěvníků i médií se otevřené prostory kostelů i doprovodné programy zde připravené, těšily velkému zájmu nejširší veřejnosti.

Rovněž pražská arcidiecéze hodnotí letošní Noc kostelů jako velmi úspěšnou. V pátek 1. června otevřelo své brány rekordních 222 kostelů, kaplí a modliteben z jedenácti křesťanských církví. Přípravný tým byl poprvé složen rovněž ze zástupců Ekumenické rady církví, čímž celá akce dostala výrazně ekumenický charakter. Organizátoři v jednotlivých farnostech a sborech pečlivě počítali jednotlivé vstupy a téměř vzápětí poté, co svůj program ukončili, hlásili tento počet na dispečink Noci kostelů, jenž byl v plné pohotovosti na pražském Žižkově až do samého sobotního rána. Konečné číslo poprvé překročilo sto tisíc návštěvníků a zastavilo se na čísle 100 544.

Program v mnoha kostelích začal již odpoledne, kolem 16 hodiny se tak zejména v Praze začaly objevovat první skupinky rodin s dětmi, vydávajících se hledat poklady, stavět indiánské stany, malovat na chodníku či shlédnout divadelní představení. Přesně v 18 hodin se na tři minuty rozezněly všechny kostelní zvony a ve většině svatostánků se sešlo farní společenství na zahajovací modlitbu či bohoslužbu. Poté se již naplno rozběhl různorodý program slibující nejen nevšední zážitky (výstavy, prohlídky, koncerty, krypty, věže, varhany, sakristie, ambity apod.), ale především řadu zajímavých setkání.

Specifikum českého prostředí potřebuje právě tato setkání věřících a nevěřících, pokřtěných a nepokřtěných, jako novou a přijatelnou formu nové evangelizace a seznámení se s křesťanskými hodnotami. Proto si velký dík a obdiv zaslouží nejen ta společenství, která byla za svou námahu při přípravě odměněna obrovským zájmem návštěvníků, ale zejména venkovské sbory a farnosti, které byly s plným nasazením nejen o samotné Noci kostelů, ale už

při její přípravě, otevření pro každého jednoho člověka, který touto formou přišel či přijel do jejich kostela či kaple hledat pravdu o sobě či o Bohu. Anebo jen tak, ztišit sám sebe v prostoru modlitby.

Děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na zajištění zdárného průběhu Noci kostelů ve Vlašimi, Domašíně nebo Kondraci.

Brigáda

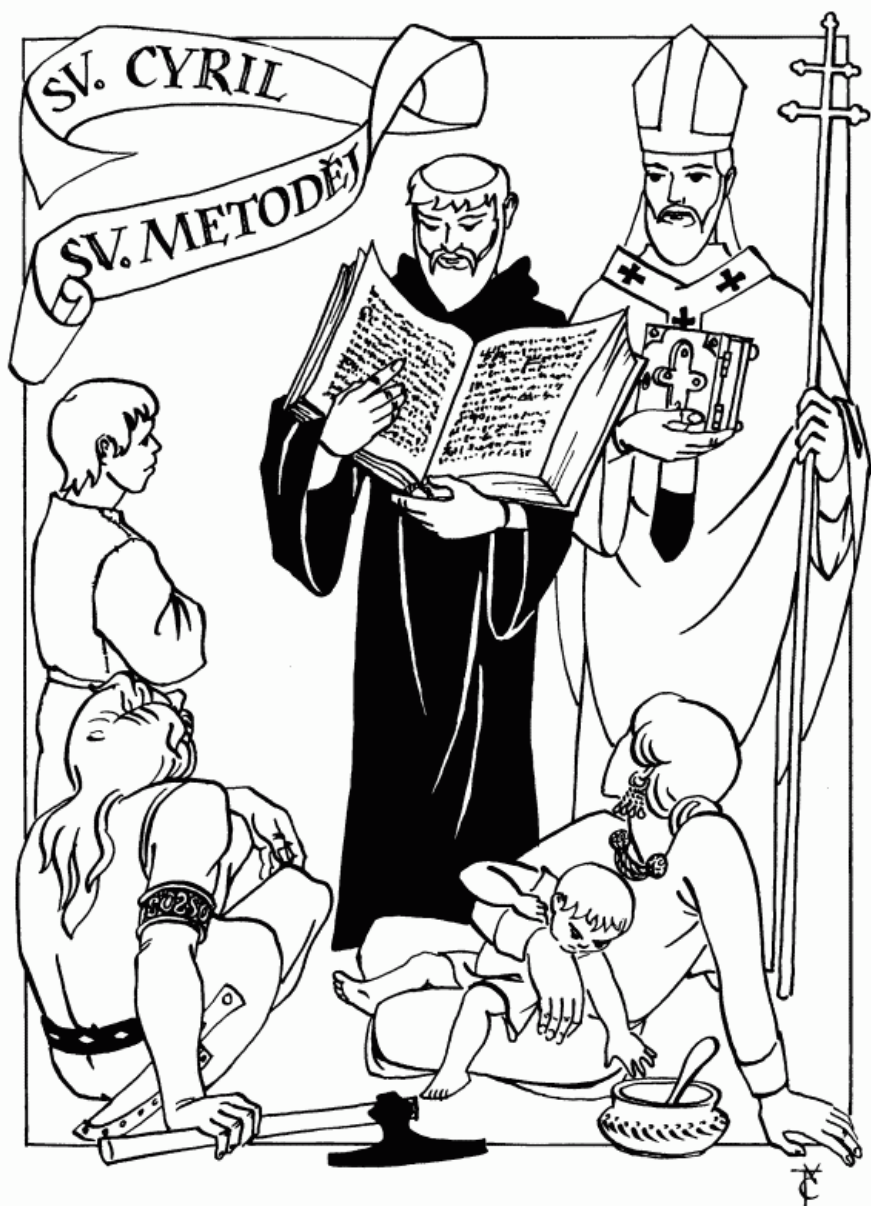
V sobotu 23. 6. 2012 se uskutečnila brigáda na úklid kostela po malování. Sešlo se kolem 25 pomocníků. Kromě žen, které, jak všichni víme, Bůh obdařil zvláštními schopnostmi pro uklízení, přišli i silní muži. Odnášeli větší věci, věšeli obrazy, zapojovali svítidla. Hlavním oltářem se pro tento den stala podlaha, a tak nás většina zaklekla na dlažbu a s pokorně sklopenými hlavami jsme drbali cákance od barvy. Nebojte, nebylo to až tak vážné, byla i legrace. Zajímavý úkol nám nachystali muži, když měli věšet obrazy křížové cesty. Z obrazů totiž byly odstraněny štítky s čísly, a tak chvíli trvalo, než jsme vůbec vymysleli, jak jdou zastavení za sebou a jaký obraz by tomu mohl odpovídat. Všem pomocníkům a celé úklidové četě moc děkujeme za pomoc.

Jana Dufalová

Pro děti

Omalovánka: sv. Cyril a Metoděj

Prázdninový příběh pro děti

Honzík byl právě blízko k tomu, aby dosáhl na rekord v nové počítačové hře, kterou mu před prázdninami půjčil Pavel. Najednou zaslechl v zámku zarachotit klíče. Maminka se vrací z práce domů, hrklo v něm. V tom jeho počítačový hrdina udělal chybný krok, hra skončila a Honzík na rekord nedosáhl. To ho naštvalo.

Maminka mezitím došla do kuchyně a už na něj rozzlobeně volala. No jo, teď to přijde, pomyslel si Honzík. Nejenže kvůli maminčinu příchodu zkazil rozehranou hru, ale ještě ho bude hubovat za to, že neudělal věci, které mu ráno nakázala. Kdesi mu hlavou bleskla myšlenka, že oprávněně, vždyť si mohl hrát hru tehdy, až by měl všechno hotovo. Honem ale rychle tu myšlenku zahnal. Má přece prázdniny. Ano, tak to musí mamince říct.

„Honzíku, měl jsi vrátit dědovi ten košík a odnést prázdné lahve do kontejneru,“ hubovala maminka. „Najíst, jak vidím, ses nezapomněl, ale špinavé nádobí jsi asi přehlédnul!“

„Ale mami“, začal Honza odmlouvat. „Já mám přece prázdniny! A ty mi tady dáváš úkoly, jako bych byl nějaký otrok. Mám prázdniny, a proto si musím hlavně odpočinout. Navíc jsem měl jinou důležitou práci!“ zalhal Honza.

„No dobrá“, povzdechla si maminka a začala umývat nádobí. „Mami, zítra bych si chtěl jít s Ondrou zahrát fotbal a chtěl bych si vzít ten roztržený dres, co mi máš zašít, jo?“ zavolal ještě Honza na maminku ze dveří a už běžel zpátky ke své hře.

Ráno se probudil a šel do kuchyně, kde mu vždycky maminka před odchodem do práce nachystala snídani. Ale ať se díval, jak se díval, nikde žádnou neviděl. Na dveřích navíc visel jeho nezašitý dres. Co to má znamenat, podivil se Honzík.

Vrátil se ke stolu, kde našel na lístku vzkaz psaný maminčinou rukou. *„Milý Honzíku, také jsem si ráda udělala prázdniny. Snídani si proto musíš udělat sám. A o prázdninách přece musím hlavně odpočívat!, proto jsem nezašila tvůj dres. Maminka“*

Najednou si Honzík uvědomil, že se včera výmluvou na prázdniny snažil zakrýt to, že místo povinnosti dal přednost zábavě. Po snídani tedy splnil to, co předchozí den odložil. Odměnou mu byl maminčin úsměv na tváři a pochvala po jejím návratu domů.

Ze života farnosti

Během prázdnin nebudou nedělní mše svaté pro děti.

Neděle 1. 7. – mše sv. ve Vracovicích od 11:00

Doprava na hrádecké poutě 1. a 8. 7.

Autobus odjíždí z autobusového nádraží z nástupiště č. 8 v 8:00 a staví na všech zastávkách místní dopravy. Návrat ze Ctiboře ve 14:00.

Po telefonické domluvě na č. 736 472 794 zajistíme pro obtížně pohyblivé poutníky dopravu od autobusu na Hrádek a zpět do Ctiboře automobilem Farní charity.

Čtvrtek 5. 7. – Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

Vlašim – mše sv. v 18:00 (ráno mše sv. nebude)

Vracovice – 10:00 poutní mše sv. ke cti sv. Cyrila a Metoděje, od 9:00 bude možno přijmout svátost smíření

Neděle 29. 7. – Domašín, poutní mše sv. ke cti sv. Jakuba

Neděle 26. 8. – Kondrac, poutní mše sv. ke cti sv. Bartoloměje

Pátek 31. 8. (odpoledne) – Loučení s prázdninami pro všechny školáky. Pro děti bude připraven i zábavný program a při mši svaté dostanou zvláštní požehnání do nového školního roku. Zájemci opět mohou přespát ve farní besídce. Podrobnosti k této akci budou včas k dispozici na farních stránkách, ve vývěsce u kostela a při ohláškách v rámci mše svaté. Zájemci se mohou hlásit u paní Jitky Matějovské nebo Jany Dufalové

Neděle 2. 9. – Vlašim, poutní mše sv. ke cti sv. Jiljí

Neděle 9. 9. – Loreta, poutní mše sv. ke cti Narození Panny Marie od **15:00**.
Úklid kostela a okolí bude oznámen v ohláškách a na vývěsce u kostela

Dětské mše sv. se budou opět pravidelně slavit od 16. 9.

Biblické hodiny na faře se budou od dalšího školního roku konat každou
2. a 4. středu v měsíci, vždy od 19 h.

Kněžské svěcení

Vkládáním rukou a modlitbou arcibiskupa pražského kardinála Dominika Duky, OP přijal 23. 6. 2012 kněžské svěcení při dopolední mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha jáhen pražské arcidiecéze PhDr. Mgr. Radek Tichý, Ph.D.

Vyprošujeme mu Boží požehnání při kněžské službě.

V pondělí 25.6.2012 uplynul rovněž rok ode dne, kdy přijal kněžské svěcení P. Martin Sklenář. Také jemu vyprošujeme Boží požehnání a pamatujeme modlitbou.

Správné odpovědi ze s. 13:

1b, 2b, 3c, 4c, 5a, 6abc, 7a, 8c, 9c, 10: Rozmajzl, Slabý, Kazda, Brodský, Halaš, Malý, Pata, Debek, Ciezskovski, Novák, Kralj, Böhm, Uličný, Kimák, Adamczyk, Sklenář,...

Hrádecké poutě 2012 – Otče, dej nám Ducha!

200. výročí narození P. A. N. Vlasáka (1812–1901)

První Hrádecká pout' – neděle 1. července 2012

- 9.00 Zahájení hrádeckých poutí, mši sv. celebruje P. Edward Tomczyk MIC, správce poutního místa Hrádek, kazatel jáhen Roman Farion
- 10.15 Vzpomínka na P. Antonína Norberta Vlasáka
- 11.00 Hlavní mše sv. – celebruje P. Stanislav Góra, farář v Praze–Vršovicích
- 14.00 Podblaniční muzikanti – hudební soubor z Radošovic
- 15.30 Mariánská pobožnost v poutním kostele u milostné sochy Panny Marie Hrádecké
- 16.00 Mše svatá – celebruje P. Miloslav Kněz, farář z Divišova

5. července – čtvrtek – Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

- 9.00 Mše svatá – celebruje P. Marek Martiška MIC
- 15.30 Nešpory o svatých Cyrilu a Metoději
- 16.00 Mše svatá – celebruje P. Edward Tomczyk MIC

Druhá Hrádecká pout' – neděle 8. července 2012

- 9.00 Mše svatá – P. Jáchym Jaroslav Šimek O. Praem., farář ze Želiva
- 10.15 Vzpomínka na P. Bořivoje Bělíka (1937–2012)
- 11.00 Hlavní mše svatá – celebruje vikář vikariátu P. J. Konečný z Vlašimi
- 14.00 Podblaniční muzikanti – soubor „Českej chleba“
- 15.30 Mariánská pobožnost u staré studánky
- 16.00 Mše svatá – celebruje P. Martin Sklenář, farní vikář z Vlašimi

Třetí Hrádecká pout' – neděle 15. července 2012

- 9.00 Mše sv. – celebruje P. Edward Tomczyk MIC, kazatel jáhen D. Seifert
 - 10.15 Vzpomínka na P. Bořivoje Bělíka (1937–2012)
 - 11.00 Hlavní mše svatá – celebruje Mons. Aleš Opatrný
 - 14.00 Podblaniční muzikanti – Karmazínovi z Vlašimi
 - 16.00 Mše svatá – celebruje P. Marek Martiška MIC
- Mariánská pobožnost u milostné sochy P. Marie – P. Edward Tomczyk MIC

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz
Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč
Tisk GRAFFOTO, Vnoučkova 2008, Benešov, tel.: 317 725 605, <http://www.graffoto.cz/>